

FENT I DESFENT

Hopper empordanístic o sobre què escriure

Tres quarts de quatre de la matinada i ja em tens a mi, amb un desconcert absolut, palplantada davant d'una inoportuna roda de cotxe punxada. Aquí estic, en una perduda carretera secundària, en una gasolinera inhòspita i desolada, plena d'enormes tràilers ocupats per camioners peluts i suats que dormen un son més aviat pastós. I jo amb aquesta fila —barret, abric blanc, mitges d'aquelles que s'acaben a les cuixes i botes d'anar a fer mal— intentant treure la roda de recanvi, i la cabrona que no es deixa agafar. Déu meu, Montserrat, estàs a dins d'un quadre d'en Hopper, a dins d'un anunci de colònies on les feromones del rude mecànic salven la tia bona de la faldilla curta. Que no *cunda el pánico!* Mentre esperes la grua dedica't a la reflexió productiva: Si hi ha guerra nuclear, el camp electromagnètic de les bombes em desconfigurarà l'ordinador? Per què l'home saberut em torna a trucar si em diu que li engalto uns rotllos descomunals? Si em moro avui mateix, m'apareixerà a algú, això segur, però a qui primer? Aquest atuiment emocional durarà gaire? On he fotut el sentit de l'humor que em salva?

Si que tarda el de la grua... Segur que abans de venir es cruspeix un ColaCao amb galetes maries amb tota la parsimònia del món, el malparit... Hauries d'escriure, Montserrat, que el temps fugi i tens la memòria de peix. Hauries d'escriure, detallar la teva intempèrie, la vulnerabilitat d'aquests teus dies, els descoïts del teu ànim. T'hi hauries d'esmerçar, és terapèutic, diuen. Hauries d'escriure a l'home insòlit, vas ser tu que li vas prometre un correu llarg i sucós. Ara que tens lector no et pot vèncer la mandra... Vas anar de sobrada, Montserrat, ja sabies que t'encallaries. I és que no tens res per explicar-li, res d'interessant, res de colpidor, res de nou, res d'enriquir. Tens només un batibull d'emocions sense classificar, uns quants records desenfocats, una pila d'obsessions de les que fan nosa i el mateix repertori d'anècdotes que té tothom. Prou, Montserrat, li enviaràs un correu demà mateix i punt, jura-ho, encara que siguin quatre ratlles mal comptades.

Redeu, el de la grua, 2/4 de cinc i que no apareix... Però què li diràs? Vinga, va, aplica-t'hi. Si et fa mandra relatar el teu trasbals i no saps rumiar metafísiques i filosofies com l'home setciències, hauràs de tirar cap a una altra banda. Sempre has defensat el poder ocult de les foteses, la clarividència que a vegades proporcionen les bagatelles, no? Doncs va, escriu sobre això, pensa el detall petit que no et treus del cap, la futilitat que t'ha atrapat.

Explica-li els calendaris amb dones mamelludes que ahir vas veure a cal mecànic, per exemple. El de la rossa tenyida a dins d'un descapotable, sobretot. Asseguda al seient del conductor, mirant lascivament la càmera, l'inici del mugró tapat per la porta del vehicle, ensenyant sense ensenyar, tota nua, no, més ben dit, despullada, a punt de deixar-se magrejar. Quin patir treballar aquí i cada dia imaginar les tetes d'aquesta tia sense poder tocar-les mai. Ara que ell, el del garatge, ni una llambregada furtiva, les té massa vistes, han perdut interès, el costum fa estralls, ja se sap.

Ai coi! I ara per què et ve al cap això? O sigui que deu ser veritat, Montserrat, també ets un home d'aquells: et fascinen les imatges sòrdides de dones *tetudes* retratades en els greixosos i descolorits calendaris dels tallers de mala mort. És per això que, en una altra vida, vols ser camioner? Per penjar un calendari amb una tia marrana agafant-se amb les dues mans unes popes ben grosses? És això? D'acord, Montserrat, ho acceptem, no passa res, altres coses més terribles s'han vist... Ara, més val que això no ho expliquis MAI

Il·lustració: Anna Grimal

a ningú i molt menys a ell. MAI. Això t'ho has de guardar per si un dia et decideixes a escriure «Mi diari». A ell MAI. A ell segurament li agraden les dames delicades i amb glamur, sense desviacions curioses. Si ho arribés a saber, els intercanvis epistolars tindrien els dies comptats. Hauràs de pensar una altra cosa, Montserrat, però què? que has punxat una roda i estàs perduda, aquí enmig, com un pollet...?

Home, ja era hora!... Bona nit. Si, he punxat. No sé com es canvia, ho he provat però no me n'he sortit...

He punxat, sí, així, en general.

| Muntsa Tortós i Pagès |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Saurí.